

1

Akárhogy nézzük is, véges számú lehetőségeid vannak egy holttest alapos szemrevételezésére.

Természetesen gondoskodhatsz egyről saját magad, a legtöbben így is tesznek. Gyors és olcsó megoldás, ráadásul egyszerű, otthonodban található eszközöket is bevethetsz hozzá: kalapácsot vagy konyhakést, meg egy rokont, aki képtelen befogni a pofáját, és bumm. Már is van egy hullád kéznél. Ami a „csináld magad” projekteket illeti, egy gyilkosság sokkal könnyebb és gyakoribb, mint a nappalid kifestése, bár – igaz, ami igaz – jelentősen nehezebb eltitkolni. És akadnak más hátrányai is: először is maga az, hogy hát ugye ez gyilkosság. Ezzel nincs mit tenni. Másodszor, és ez az én szituációmban jóval relevánsabb, a módszer csak akkor működik, ha a megsemmisítendő holttesthez hozzáférése van még élő állapotában. Márpedig az igazán jó hullák esetében ez igencsak ritka. Mondjuk, hogy egy konkrét hullát akarsz tanulmányozni, mondjuk, hát nem is tudom, egy idős hölgyét, aki rejtélyes körülmények között halálozott el egy arizonai kisvárosban. Csak hogy

egy teljesen véletlenszerű példával éljek. Nos, innentől kezdve sokkal nehezebb dolgod lesz.

Ha egy konkrét holttestet akarsz szemügyre venni, sokat segít, ha zsarú, vagy ami még jobb, FBI-ügynök vagy. Gyorsan előállsz egy ürüggyel, hogy miért kulcsfontosságú ez a szóban forgó hulla a nyomozásodhoz, felbukkansz, megvillantod a jelvényedet, és ennyi. Még az is lehet, hogy az ürügyed nem csak ürügy, az igazságnak ez a kellemes mellékhatása nem feltétlenül szükséges. Ha nem vagy tagja a bűnüldözési rendszernek, de eleget tudsz róla, besasszézhsz egy hamis jelvényel, és ugyanúgy próbát tehetsz. De ha mondjuk, csak a példa kedvéért, tizennyolc éves vagy, nem lesz olyan egyszerű meggyőzni a helyi szerveket az identitásodról. Ugyanez áll arra az esetre, amikor tinédzserként halottkémnek, törvényszéki orvosnak vagy riporternek akarod kiadni magadat. Párszor ellőttem, hogy „az iskolai újságba végzek kutatómunkát”, és ez általában be is válik, feltéve, hogy a kutatómunka tárgya nem egy oszladozó emberi test.

Vagyis három lehetőséged marad: először is, ha elég gyorsan odaérsz, megpróbálhatod meggyőzni a halottkémeket, hogy te vagy a helyi hullaház új sofőrje, és azért küldtek, hogy beszállítsd a holttestet balzsamozásra. Ehhez szükséged lesz pár hamis iratra, de ez nem olyan nagy ügy, mint gondolnád. És mivel a „sofőr” egy kezdőpozíció, a korod sem számít. Ha pedig egy hullaházban nőttél fel, és tízéves korod óta segítettél a családi vállalkozás üzelmeltetésében, következtetésképp oda-vissza vágod az egész ipart – megint csak: egy véletlenszerű példa –, egész könnyen elboldogulhatsz. De csak ha időben odaérsz.

Tegyük fel, hogy nem értél oda időben, mert két állam választott el a helyszíntől, és csak stoppolással tudsz utazni (vagy bármi más okból, de a lényeg, hogy nem értél oda). Ez esetben lássuk

a második lehetőséget, amely többé-kevésbé ugyanazon készségek meglétét követeli meg: záróra után betörsz a hullaházba, és kiszolgálod magad. Azért mondom, hogy „többé-kevésbé ugyanazon készségek”, mert sosem tudhatod, milyen jó a hullaház biztonsági rendszere, és mégiscsak egy tinédzser temetkezési vállalkozó vagy, nem pedig betörő. Egy kisvárosban, vagy akár egy nagyobbacska-ban, ha elég régi a hullaház, beválhat a terv, mert általában nincs elég tőkéd a rendszerek felújítására. Ez afféle iparági probléma.

De tegyük fel, hogy felújították a biztonsági rendszerüket – nem kamerákkal, de mondjuk riasztóra kötött mozgásérzékelőkkel –, te pedig mindenképpen szeretnéd elkerülni, hogy letartóztassanak egy hullaházba való betörésért. Jó, nyilván senki sem akarja, hogy letartóztassák bármilyen betörésért, de pusztán a példa kedvéért mondjuk, hogy te tényleg nagyon-nagyon nem akarod. Mi több, tegyük fel, hogy a fentebb már említett bűnüldözési szervek, amelyek nevében ez a mi abszolút csak a feltételzés kedvéért létező tinédzser temetkezési vállalkozónk el akar járni, egészen konkrétan keresik őt. Ami azt jelenti, hogy semmilyen illegális módszer nem jöhet számításba. Így aztán már csak egyetlen lehetőségünk maradt: meg kell várnunk, hogy a hullaház kinyisson, kihozza a holttestet a hátsó szobába, és meghívja az érdeklődőket, hogy vessenek rá egy pillantást, ha úgy tartja kedvük. Ami sosem fog megtörténni, ugye?

Dehogynem. Megtekintésnek hívják, és mindennap megtörténnik. Azt persze nem engedik, hogy csak úgy megpiszkáld a holttestet, de ez is több a semminél. És amikor Kathy Schrenknek, egy apró, idős hölgynek, aki rejtélyes körülmények közt halálozott el az arizonai Lewisville-ben, ma megtartották a megtekintését, egy FBI-os háttérű tinédzser temetkezési vállalkozó odakint ácsorgott, remélve, hogy nem túl koszos az öltönye.

Helló. John Cleaver vagyok, és kissé furának hathat az életem, amikor így írom le.

Leírom másképpen, de ettől sem fog normálisabbnak tűnni: szörnyekre vadászom. Egy ideig egyedül csináltam, később meg egy csapat kormányzati specialistával együtt, de aztán a szörnyek megtaláltak minket, és megölték majdnem mindenkit, úgyhogy most megint egyedül csinálom. A szörnyeket Sorvadtaknak hívják, vagy néha Elátkozottaknak, máskor meg, ha jó hangulatban találsz egyet, Áldottaknak, bár ez manapság elég ritka. Öregek és fáradtak, és már inkább csak makacsságból ragaszkodnak az élethez, semmint bármi más okból. Egykor emberek voltak, de lemondtak egy lényeges részükről – az emlékükről vagy az érzelmeikről vagy az identitásukról; mindegyikük valami másról –, és most már nem emberek többé. Egyikük egyszer azt mondta nekem, hogy egyszerre többek és kevesebbek az embereknél. Tízezer évet tölthettek hihetetlen képességeikkel a világ királyaiként és isteneiként, de mostanra csak a fogukat csikorgatva igyekeznek életben maradni.

Kathy Schrenk halálának rejtélye igazi bulvártéma: víztől megszűz fulladt vízbe, a teste pedig teljesen elázott, miközben körülötte minden csontszáraz maradt. Fura, de nem feltétlenül természetfeletti eset. Miss Marple valószínűleg egy kurta ebédszünet alatt megoldaná. Tíz esetből kilenceszer – kilencezer-egy esetből kilencezerszer – csak egy hétköznapi ember a tettes, aki féltékenységből, dühből, kapzsiságból vagy unalomból cselekedett. Ha belegondolok, egészen borzalmasak vagyunk. Nem is vagyunk méltók a megmentésünkre.

De hát mit tehetnék? Csak úgy hagyjam abba?

Tovább bámultam a hullaházat: Ottessen Testvérek Temetkezési Vállalkozás. Lepiszkáltam egy szöszöt a ruhaujjamról. Lesimítottam a hajamat. Levettem egy másik szöszöt. Most vagy soha.

Ezt csinálom hónapok óta, azóta, hogy a csapatom meghalt, és hazaküldtem Brooke-ot, hogy egyedül, erősítés, támogatás és információs háttér nélkül vadásszak a Sorvadtakra. Rendelleneségeket keresek, és utánanézek a nyomoknak. A legtöbbjük nem vezet sehová, és olyankor egyszerűen továbbállok.

Bementem.

Amikor korábban a példa kedvéért feltételeztem, hogy halottasházban nőttem fel, az igazából nem csak feltételezés volt. Gondolom, erre magad is rájöttél. A szüleim mindketten temetkezési vállalkozók voltak, én meg egy kis lakásban éltem a kápolna fölött. Tízéves koromban kezdtem segíteni a temetések lebonyolításában, pár évvel később meg már magában a balzsamozásban is. Olyan volt belépni az Ottessen testvérek vállalkozásába, mintha csak a múltamba érkeztem volna meg. Ízlésesen visszafogott, legalább egy évtizeddel idejétmúlt dekorációk, kis félhold alakú asztal vendégkönyvvel és flancosnak tetsző tollal. Kifinomultság és közönséges vallásosság zavaros keveredése és ivókút a fal mellett. Megérintettem a tapétát – elegáns, de egyetlen, zsúfoltságához és gyakorlatlan koporsóvivőkhöz tervezték –, és az otthonomra gondoltam. Majdnem három éve nem láttam, bár a hírekben néha elcsíptem egy pillanatra. Most a nővérem és a nagynéném viszi a halottasházat, de ki tudja, meddig. Ketten nem fognak bírni vele. Az apám nem segít, az anyám meg... hát, már ő sincs ott nekik, hogy segítsen, nem igaz?

A holtteste olyannyira károsodott, hogy be sem tudtam balzsamozni. A balzsamozás volt az egyetlen közös tevékenységünk, és még ez sem adatott meg nekem.

Schrenk megtekintésére nem sokan jöttek el, leginkább csak pár idős hölgy téblábolt ott, akik maguk sem lehettek messze a saját megtekintési ceremóniájuktól. Valaki egy fényképekkel és

emléktárgyakkal megpakolt asztalt állított az ajtó mellé, és bár bőven akadtak csoportképek, Schrenk mindegyik portrén egyedül pózolt. Sosem házasodott meg, sosem szült gyereket. Néhány képen felbukkant valaki, aki ránézésre az ikertestvére lehetett. Az egyik fotón Schrenk a halottasház előtt állt, és egy vastag derekú, ötvenes éveiben járó nőt karolt át. Különös helyszín egy fényképhez – talán egy barátjuk temetésén készült? De nem, egyikük sem temetéshez illő öltözetet viselt. Akkor hát alkalmazottak lehetek? Az asztal maradékát kötött sapkák és sálak fedték, úgyhogy feltételeztem, hogy Schrenk kötögethetett.

Elhaladtam az asztal mellett, és beléptem magába a megtekintőszobába: a koporsó a túloldalon, zászlók között feküdt, a falaknál pedig székek és szófák sorakoztak, rajtuk halk beszélgetéseket folytató öregasszonyokkal. Az egyik sarokban omlós süteményekkel megrakott asztal állt.

– Szerintem borzalmasan néz ki – jegyezte meg az egyik idős hölgy az ételes asztalnál „suttogva” egy kisebb csoportnyi, aggodalmas arcot vágó nőnek. Nem tudtam eldönteni, hogy csak úgy tesz, mintha suttogna, de nagyon is azt akarja, hogy hallják, vagy egyszerűen csak nem tudja kellően szabályozni a saját hangját. – Sosem láttam még senkit, aki ennyire életszerűtlennek tűnt volna.

Lassan elsétáltam mellettük a koporsó felé, és próbáltam úgy viselkedni, mint aki odatartozik.

– Helló – szólított meg egy férfi, és felkínálta nekem a kezét. Megráztam. – Maga Kathy egy barátja? – Hatvan, talán hatvanöt éves lehetett.

– Ismerőse – böktek ki gyorsan az előre bekészített hazugságomat. – A nagymamám barátja volt, de ő nem tudott eljönni, és megkért, hogy tegyem tiszteletemet a nevében.

– Fantasztikus! Hogy hívják a nagymamáját?

– Juliának. – Nem ismerem egyetlen Juliát sem, de ez a név is volt olyan jó, mint bármilyen másik.

– Mintha Kathy említette volna párszor – válaszolta a férfi, bár nem tudtam megállapítani, hogy merő véletlenségből eltaláltam egy nevet, vagy csak udvariasságból reagált így. – És magát hogy hívják, fiatalember?

– Robertnek. – Remélhetőleg ez elég átlagos név, hogy elfelejtse, ha valaki kérdezősködne. Az említett FBI-os zűr miatt igyekeztem minden nevet csak egyszer használni. Végigmértem a férfit: viseltes, bokavillantós öltöny, fehér, a kézelőnél és a gallérnál már rojtosodó ing. Láthatólag sokat hordta ezt a ruhát, úgyhogy levontam a megfelelő következtetést:

– A halottasháznak dolgozik?

– Igen – azzal ismét kinyújtotta a kezét. – Harold Ottessen. Én vagyok a sofőr.

– A sofőr? – Ennyit arról az elméletemről, hogy a sofőrök fiatalok. – Akkor, gondolom, a testvére a temetkezési vállalkozó, ugye?

– Az volt. De attól tartok, már úgy húsz éve elhunyt.

– Sajnálattal hallom.

– Megesik az ilyesmi. A mi családunk már csak tudja. Most Margo viszi a boltot. Itt kell lennie valahol.

Bólintottam, mert máris untam a cseverészést.

– Örülök, hogy találkoztunk, Harold. Megyek, lerovom a tiszteletemet.

Biccentett, és ismét felkínálta a kezét, hogy harmadszor is meg rázzam, de mielőtt kimenthettem volna magamat, odalépett hozzánk egy szigorú tekintetű öregasszony.

– Ez egyenesen gyalázatos – fakadt ki. – Nem tud kezdeni vele valamit?

– Már megmondtam – válaszolta Harold –, néha egyszerűen így néznek ki.

– De hát ez a munkája. Miért vagyunk egyáltalán itt, ha nem képes elvégezni a munkáját?

Most már nagyon látni akartam a holttestet, kíváncsivá tett, hogy miféle borzalom okozhatja ezt a sok panaszkodást, úgyhogy otthagytam Haroldot a pácban, és odaléptem a koporsóhoz. Egy másik, a többieknél sokkal fiatalabb nő állt mellette – alig lehetett idősebb nálam, legfeljebb a húszat tölthette be. Sötét bőrét elnézve talán mexikói lehetett. Arca boldogtalan fintorba torzult, de amikor meglátott engem a szeme sarkából, elrejtette árulkodó vonásait.

A holttest a sok nyugtalanzkodás ellenére meglehetősen normálisnak tűnt. Kathy vékony volt a fotóin, és vékony volt most is göndör, ősz hajával és sápadt, ösztövércarcával. Valamiféle látható sérülésre számítottam, bármire, ami egy Sorvadttámadására utalhat – mondjuk egy nagy sebhelyre az arcán, ahonnan kiharaptak egy darabot. Vagy legalább valamilyen balzsamozási problémára, hogy például ügyetlenül rendezték el az arcvonásait, és most be-süllyedtek a szemhéjai, vagy beesett az arca. Valamire, ami okot szolgáltatott a barátai meggyötört viselkedésére. De valami sokkal egyszerűbb, egyben olyan meglepő látvány tárult elém, hogy akaratlanul is hangosan kommentáltam:

– Elrontották a sminkjét.

– Tessék? – kérdezte a mellettem álló lány.

– Bocsánat – szabadkoztam. – Csak meglepett, ez minden.

– Egy pöcs vagy – mondta.

– Hogyan?

Gúnyosan elvigyorodott.

– Csak meglepett, ez minden. Mind így vagyunk vele, nem? Hangosan kommentáljuk az életünket. Akkor hadd folytassam:

A halott barátom mellett állunk, mire valami seggfej gúnyolni kezdi a sminkjét, mert az aztán baromi fontos.

– Sajnálom. Most már befogom.

– És tessék, még mindig csináljuk. Én is elhallgatok, aztán eláll-dogálok itt, amíg elmész.

Nagyszerűen alakultak a dolgok.

– Csak... adj egy percet. – Igyekeztem nem tudomást venni a fiatal nőről, és ismét lenéztem a holttestre. Egy temetkezési vállalkozónak az is a feladatai közé tartozott, mi több, a balzsamozás mellett ez számított a fő feladatának, hogy a halottat olyan állapotba hozza, ami a lehető legjobban emlékeztet egykori élő önmagára. Szegény Ms. Schenk sehogy sem stimmelt, és bár ennek okait egy utcáról beeső akárki nem tudta volna megfogalmazni, tény, hogy *nem stimmelt*. Határozottan hullaszerűnek tűnt, nem pedig olyasvalakinek, aki békében nyugszik. Lehangelő látványt nyújtott, noha az avatott szemnek rögtön feltűnhetett, hogy csak pár nagyobb hibát vétettek vele.

Először is, az alapozás jól nézett ki. A holttesteknek nincs vér a bőrükben, úgyhogy sokkal világosabbak, mint életükben, de a halottasház sminkese sötétebb alapozót használt egy világosabb alatt, hogy visszalopjon egy kis színt az arcba. A másik komoly problémát a szem jelenti, az ugyanis hajlamos sötét, amolyan monokliszerű köröket növeszteni maga köré. De a sminkes eze-
ket ügyesen elrejtette. Márpedig ez nem könnyű, és éppen ezért olyan érthetetlen, hogy aki Kathy Schrenk sminkjét készítette, egy sokkal egyszerűbb részletet szúrt el: az árnyékolást. Olyanyira hozzá vagyunk szokva, hogy az embereket álló helyzetben látjuk, hogy amikor fekvé jelennek meg előttünk, ráadásul egy megtekintőszoba különös megvilágításában, az arcvonások valahogy nem stimmelnek. Hiányzik róluk az a jellegzetes árnyékolás

az olyan helyeken, mint az orrcimpák vagy az ajkak. Egy tapasztalt halottasházi sminkesnek ezt észre kellett volna vennie, az itteninek valahogy mégis elkerülte a figyelmét.

A mellettem álló nő ismét megszólalt:

– A Cottwellből jöttél?

– A Cottwellből?

– Igen, zsenikém, a Cottwellből. „Lewisville legrégebbi temetkezési vállalkozásából”, vagy mit tudom én, milyen ostoba szlogent használnak éppen. Nem valami kém vagy, ugye?

– Nem Lewisville-ből jöttem, bár azt mondhatjuk, hogy egy temetkezési vállalkozásból. Újfent elnézést kérek a barátodra tett érzéketlen megjegyzésemért. – Elhallgattam, és elgondolkodtam. Miért zavarná őt ennyire a Cottwell, és miért hinné, hogy esetleg kémeket küldtek ide? Csak egyetlen válasz jutott eszembe. – Itt dolgozol a halottasházban.

A lány szeme összeszűkül.

– Honnan tudod, ha nem vagy kém?

– Miért kémkedne egy halottasház egy másiknál?

– Nem tudom, mit mondtak neked, amikor felbéreltek.

– Nem bérel... Nézd, sajnálom, hogy faragatlan voltam, oké? Megbántottam az elhunyt barátodat, és a jelek szerintem megbántottam azt a barátodat is, aki sminkesként dolgozik... ó, basszus.

Öntelt mosollyal jutalmazta a látványt, ahogy leesett nekem a tantusz.

– Bezony.

– Te vagy az, ugye? Te vagy a sminkesük.

– *Helyettes* sminkesük. Általában csak a balzsamozást végzem.

Elég vicces nézni, hogy milyen lassan áll össze benned a kép.

– Azt lefogadom. – Több információt kellett szereznem, és egyelőre csak ettől a nőtől tehettem szert ezekre, úgyhogy bármi-

lyen ellenségesen viselkedett is, megpróbáltam elnyújtani a beszélgetésünket. – Szóval ki az állandó sminkes?

– Ne aggódj, idővel erre is rájössz.

Lehunytam a szemem, ahogy a puzzle darabkája a helyére került.

– Kathy Schrenk.

– Fantasztikus.

– Ezért van egy húszévesnek egy ilyen idős barátja. Munkatársak vagytok. És ezért nem stimmel a smink, hiszen az egyetlen, aki tudja, hogyan kell elkészíteni, halott, ti meg nem akartátok a Cottwell sminkesének a segítségét kérni.

– Ez kicsinyessé tesz minket? Mert biztos akarok lenni benne, hogy kicsinyesnek hangzunk.

– Nem egy rivális halottasháztól jöttem, bármilyen izgalmas BBC-s minisorozat lehetne is belőle. – Gyorsan körülnéztem a helyiségben, de rajtunk kívül senki sem foglalkozott a holttesttel. – Viszont tényleg temetkezési vállalkozó vagyok, és segíthetek. – Ismét a fiatal nőre néztem. Bronzos bőre volt, nem az a kifejezetten sötét, de azért elég sötét. – Van nálad egy kis smink?

Felvonta a szemöldökét.

– Itt helyben akarsz vacakolni a sminkjével?

– Legfeljebb hatvan másodpercebe telne – mondtam. – Hunyd be a szemed.

– Azt már nem.

– Nem fogok megpiszkálni semmit. Az árnyékolással van baj... mint itt és itt. Egész jó munkát végeztél, de az árnyékolást csak holttesteken kell használni, ezért nem gondoltál rá. Baromi egyszerű, de kell hozzá egy kis sötétbarna smink, és úgy látom, a szemfestéked pont jó lehet. Megengeded, hogy vessek rá egy pillantást?

Úgy bámult rám, mintha azt próbálná eldönteni, örült vagyok-e, de aztán finoman lehunyta a szemét, hogy a szemhéja

ráncok nélkül simuljon a szemgolyójára. Megvizsgáltam, aztán visszapillantottam a holttestre.

– Aha, ez tökéletes lesz – állapítottam meg. – Nálad van? Legfeljebb hatvan másodperc alatt megoldom.

A lány beletúrt a táskájába, és elővett egy kis sminkdobozt, de amikor érte nyúltam, visszahúzta, és szorosabban megmarkolta. Körbepillantott a szobában, és látta, hogy Harold még mindig az elégedetlen jövőbeli kuncaftok csoportjával van elfoglalva. Felsőhajtott, és visszanézett rám.

– Hatvan másodperc?

– Legfeljebb.

– És ha elbarmolod, leszúrhatlak?

– Szabadon választott hegyes szerszámmal – mondtam. Egy pillanatig még habozott, aztán átnyújtotta nekem a szemfestéket. Felnyitottam. A szín megfelelőnek tűnt. Felkaptam a szivacsot, beledörzsöltem a sminkbe, és felvittem belőle egy kicsit a karomra, hogy lássam, hogyan terül szét a bőrön. Nem akartam hatalmas foltot kenni az elhunyt nő arcára. Elég szépen oszlott el a karomon, úgyhogy elkezdtem kis, finom vonalakat kenni vele a halott vonásaira, először csak óvatosan, aztán egyre magabiztosabban, ahogy a régi rutin fokozatosan visszatért belém. Az orrcimpák körüli hasadékok, a felső ajak fölötti gödröcske, az alsó ajak alatti vonal, egy-két pont az állon. Félúton megálltam, és mélyeket lélegezve élveztem ki érzelmeim váratlan intenzitását. Sokkoló, szinte megszágyenítő élmény volt, hogy mennyire *jó* ismét egy holttesten dolgozni. Éveken át ezzel foglalkoztam, és mindig is abban reménykedtem, hogy életem hátralévő részében is ezzel fogok. Hogy mindig temetkezési vállalkozó leszek. Hódolattal adóztam a halálnak és a gondnokoknak, akik elvezetik a halottak testét a végső nyughelyükre, így aztán

az, hogy megint itt lehettem, egy ilyen helyen, egy holttestet érintve...

Rájöttem, hogy egy könnycsepp csorog végig az arcomon, mire gyorsan letöröltem, remélve, hogy a lány nem vette észre. Még egyszer utoljára, különböző szögekből szemügyre vettem a halott arcát, és felvittem még egy kis sminket az állára. Lecsuktam a dobozt, és visszaadtam a lánynak. Mielőtt azonban elvehette volna tőlem, közénk lépett Kathy Schrenk ikertestvére, és vádlón emelte rá az ujját a holttestre.

– Tessék! Nézze, milyen... ó.

– Hadd lássam – mondta egy másik nő, erőteljesebb hangon, mint a többiek, és megfordulva láttam, hogy egy egész csoport lép oda hozzánk: Harold, egy rakás idős, törekeny nő és az a nagydarab asszony, akit korábban Kathy fényképén láttam. Margo, feltételeztem. A temetkezési igazgató. Előrehajolt, lenézett a holttestre, aztán vissza a többiekre.

– Nekem úgy tűnik, minden rendben.

– Vak vagy? – kérdezte az egyik idős nő. – Úgy néz ki, mint akit a folyóból rángattak ki.

Margo elállt az útból, hogy a többiek megközelíthessék a korporsót, és megnézhessék a benne fekvő barátjukat, aztán a látványtól sorra ellágyult a tekintetük.

– Csodálatosan fest – szólalt meg egyikük.

– Olyan békés – tette hozzá egy másik.

– A szemünkkel lehetett valami baj – szabadkozott a halott nővére. – Vagy a fénnel. – Margóra nézett, és elmosolyodott. – Nagyon sajnálom, hogy zavartunk. Lehet, hogy az egyik lámpa rosszul működött korábban, de most már csodálatosan néz ki.

– Köszönöm – mondta Margo. – És köszönöm, hogy eljöttetek.

Ahogy a nők a koporsó köré gyűltek, Harold zavarodottan nézett fel, Margo pedig félrevonta a mexikói lányt.

– Amikor begurítottuk, még nem így nézett ki – suttogta Margo. – Mégis mit csinált?

– Kalkulált kockázatot vállaltam – mutatott rám a lány. – Ha már holmi utcáról beesett idegenben sem bízhatok, akkor mégis *kiben?*

Margo rám pillantott, végigmért, aztán felvont szemöldökkel fordult vissza a lányhoz.

– Hagyta valakinek, hogy hozzáérjen a holttesthez? Anélkül, hogy beszélt volna velem?

– Bevált – válaszolta a lány. – Láta, milyen jó munkát végzett.

Margo felsóhajtott, ismét rám pillantott, és felszegte az állát, amitől hirtelen nagyon nyílt és professzionális ember benyomását keltette.

– Margo Bennett vagyok.

– Robert – mutatkoztam be, és megráztam a kezét.

– Hol tanulta a szakmát?

– Családi halottasházban. Nem részesültem formális képzésben.

– Jó munkát végzett. – Visszafordult a lányhoz. – Legközelebb kérdezzen meg.

– Úgy lesz.

Margo biccentett, és távozott, a lány pedig ismét rám emelte a tekintetét.

– Hát akkor, úgy tűnik, nem döfhetlek le.

– Nem olyan jó móka, mint az emberek gondolják – válaszoltam, és visszaadtam neki a sminkesdobozt. Nem érdekelt a felszínes csevegés, vagy ami azt illeti, a bármilyen csevegés, de még mindig szerettem volna információkhoz jutni, és ez tűnt rá a legjobb lehetőségemnek. – Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Jasmyn vagyok. Y-nal.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Jasmyn. – Majdnem hozzá-
tettem, hogy „Jasmyn Y-nal”, de csevegés ide vagy oda, azért még
nem hagyott el teljesen az önbecsülésem. – Szóval akkor balzsam-
mozónak tanulsz?

– Igen. Már úgy egy éve.

Bólogattam, aztán felmerült bennem, hogy talán túl sokat bó-
logatok, úgyhogy abba hagytam. Módomban állt kérdéseket fel-
tenni, de nem tudtam, miféleképpen tegyek fel.

– Szóval. – Túl sokáig tartott, mire sikerült összekaparnom
a folytatást. – Hogy tetszik?

– Határozottan nem kém vagy.

– Miért?

– Mert pocskékul csinálod. Viccen kívül ez kábé a legrosszabb
kötetlen csevegés, amelyben valaha részem volt.

– Őszintén szólva utálok emberekkel beszélni. – Ez kockázatos
megjegyzésnek számított, de ha jól ítéltem meg a lányt, megfele-
lően reagál rá.

Elvigyorodott, és a szemét forgatta.

– Ja, ne is mondd. Az emberek szörnyűek.

Megütöttem a főnyereményt.

– Megyek sütikbe fojtani a bánatom – mutattam az oldalt álló
asztalra. – Nem kérsz egyet?

– Azok is szörnyűek. De végül is, miért ne?

Odaléptünk az asztalhoz, és felkaptam róla egy darab sütit. Fél-
úton a szám felé szétesett, és az alsó fele visszahullott a tálcára.

– Látod? – kérdezte Jasmyn, és beleharapott egy omlós darab-
ba. – Margo ragaszkodik hozzájuk, de nem hajlandó megfizetni
a minőséget.

– A mi halottasházunkban sosem volt sütemény.

– Én is mindig ezt mondom neki. Senki nem kínál sütitet egy megtekintésen, hacsak a család nem hoz magával. – Harapott még egyet. – Talán részvényei vannak a süteményes cégben.

– A Cottwellnek vannak süteményei? – kérdeztem.

Jasmyn megrázta a fejét.

– Nem. Margo talán épp ezért ragaszkodik hozzájuk. Ki akar tűnni.

– Szóval... – A holttestről akartam kérdezősködni, és végre sikerült előállnom egy normális bevezetővel. Vagy legalábbis nem túl furával. – Szóval Kathy Schrenk megfulladt, igaz?

– Azt mondják, bár senki sem tudja, hogyan. A kertjében volt, és nincsen medencéje vagy ilyesmi. És nem is a csatorna közelében él.

Ekkor úgy döntöttem, megpróbálom kihasználni a balzsamozásban való tapasztalatlanságát.

– A megfulladt holttestek olyan furák. Mindig ott van bennük az a fura fekete trutyi. – Ez persze hazugság volt, és még annak is meglehetősen átlátszó. Senkinek sincs fekete trutyi a testében, hacsak nem szó szerint egy medencényi fekete trutyiba fulladt bele. Elméletem szerint a trutyi nyilván nem a fulladásból, hanem egy Sorvadttól származott volna. Ők lélekcuccnak hívták, és sokszor ezt a zsíros hamut hagyták maguk után a támadásaik alkalmával. Azt hiszem, emberi külsejük alatt ebből áll a testük, mert valahányszor megöltem egyiküket, egy ilyen kártékony halommá olvadt össze. Ha Schrenket egy Sorvadttól ölte meg, Jasmyn esetleg találkozhatott a lélekcuccal a balzsamozás közben. Ha pedig nem, hát, elég új volt még a szakmában, hogy talán ne ugorjon rá a hazugságomra.

Reménykedve néztem Jasmynre – lehet, hogy megütöttem a főnyereményt?

Nem. Csak összezavartam.

– Tényleg? Fekete trutyi?

Felsóhajtottam.

– Néha. Gondoltam, nem árthat, ha rákérdeszek.

– Hé, Jazz – szólalt meg Harold. – Tudnál segíteni valamiben?

– Persze – válaszolta Jasmyn, és a férfi után sietett. Visszavonultam a falhoz, és azon tűnődtem, most mi legyen, de közben leginkább csak örültem, hogy ismét egy halottasházban lehetek. Nem azért, mert annyira fantasztikus volt, hanem mert annyira ismerős. Az emberek és a fal díszítések és a zene és a koporsó meg a holttest. Nem igazán tudtam szörnyekre vadászni, bár már évek óta csináltam. Nem igazán tudtam stoppolni, az úton élni és elkerülni a rendőrséget, és megtenni mindazt, amire az életem rákényszerített. De egy halottasházban otthon éreztem magamat. Soha sehol máshol nem voltam ennyire fesztelen.

Mozgásra lettem figyelmes, és amikor átnéztem a szobán, láttam, hogy éppen egy másik nő lép be az ajtón. Harminc körül járhatott, de régimódi, A vonalú ruhát viselt, olyan koszosat, hogy úgy nézett ki, mintha évek óta egyfolytában ezt hordaná. A haja összetapadt indacsomóként lógott az arca előtt. A többi vendég elhátrált tőle, miközben körülnézett, és megállapodott rajtam a tekintete. A halottasház személyzetét kerestem – Jasmyn-t vagy Haroldot vagy Margót –, de kimentek valahová. A rongyos nő felém indult, és láttam, hogy az arca meg a karja ugyanolyan koszos, mint a ruhája. Beszakadt körmeit száradt vér borította, mezítelen talpát mocsok csíkozta be. Furcsán járt, mintha nem lett volna hozzászokva, és a tekintetét végig rajtam tartotta. Pár méterre tőlem állt meg, és továbbra is engem bámult.

– Ismerlek – mondta végül.

– Nem hinném – válaszoltam.

– Ismersz engem?

Megráztam a fejem.

– Nem. Sajnálom.

A nő rám bámult, és közelebb hajolt.

– Fuss, ez Rain – suttogta.

Aztán megfordult, és kirohant az ajtón.